

Goran Paladin

BERLIN

Psi klošara uvijek su mirni. Sklupčani su dok leže, a dok stoje šape prednjih nogu drže blizu stražnjima, kao da sve vrijeme pokušavaju zauzeti što manje prostora. I rep im je često podvijen. To može izgledati čudno, jer na ulici bi trebalo biti više mjesta nego u ikakvoj sobi. Ipak, tako je. Možda je kod klošara koji prose zapravo sve višak, osim čaše za sitniš i onoga što izaziva samilost.

Na križanju Gipsstrasse i Rosentaler Strasse, u veži zatvorenog dućana, leži jedan klošar. Cijeli se uvukao u narančastu vreću za spavanje i pokrio preko glave. Možda je i on nekada imao psa, ali sada ima samo tu vreću i ruksak s robotima kakav često nose djeca koja idu u treći razred osnovne škole. Pada kiša. Vjetar povremeno nosi kapljice i mokro mjesto na rubu vreće polako se širi.

Neki balavac u prolazu, možda i nehotice, baca goreći opušak na vreću, ali se srećom opušak skotrlja na pločnik. Ispod vreće se iznenada pojavi jedna nježna bijela ruka i pažljivo uzme opušak. Vreća se polako počinje micati, ruka s opuškom dizati i iz vreće izroni raščupana glava plavokose djevojke. Kad je sjela, omotala je ramena vrećom pa povukla dim-dva i onda frknula opušak u mokri kanal.

Nesvjesna prolaznika, ljudi koji su jeli u izlozima preko ceste, turista koji su je jedini primjećivali, Ella je polako dolazila sebi i negdje u dubini vreće pokušavala napipati svoj mobitel. Htjela je nazvati Marcusa. On danas dolazi vlakom iz Potsdama. Marcus je bio njen dečko. Zapravo, Marcus je bio jedini muškarac koji joj je dolazio u misli ove zime dok se pokušavala samozadovoljavati promrzlim prstima u rijetkim trenucima kad bi joj do takvog nečega bilo stalo.

Našla je mobitel i ponovo pročitala zadnju poruku od Marcusa. Nije imala novaca na bonu da odgovori, ali nema veze. Napisao je gdje i kada dolazi, a to je bilo na stanicu Hackescher Markt i to za manje od deset minuta. Blizu, ali ona očito nije bila spremna. Palo joj je na pamet da je za ženu valjda uvijek moguće da nije spremna, čak i ako nema druge odjeće osim one na sebi, šminke, najlonki, kreme, čistih gaća i svega ostalog od čega se prave žene sastoje.

Na brzinu je obula cipele, smotala vreću za spavanje, stavila ruksak s robotima na leđa i krenula niz ulicu. Išla je sve brže i brže da bi najzad potrčala šljapkajući po lokvama i udarajući prolaznike vrećom koja je obješena za ruksak divlje vitlala iza njenih leđa. Neki su je psovali, neki se samo izmicali, a ona je i njima i svima ostalima na ulici slala poljupce i trčala dalje.

Kad je došla na stanicu popela se na gornju etažu gdje dolaze vlakovi iz njegovog smjera. Onda je sišla. Vlak je već morao doći, ali i proći. Počela je glasno dozivati Marcusa i trčati uokolo. Stanica je bila stara, zidana, duguljasta zgrada od cigle, s nekoliko stubišta koja su vodila na razne etaže i perone. Trčala je po svim tim stubištima i derala se. Derala se i na stanici i dolje na ulici, ali Marcusa nije nigdje bilo. Okretala se oko sebe ne bi li ga negdje spazila i onda se sjetila ponovo pogledati na mobitel. Dobila je još jednu poruku – Nastavio za Merringdam... U *Blaue Zeit* je *party*.

Jebeni *Blaue Zeit* i oni njegovi debili tamo. Odveo ju je tamo jednom. Na sat plesa. Isprva je mislila da je to samo još jedan konceptualni birc, gdje vlasnicima nije bitna zarada, nego to da život provedu radeći nešto što im se čini *cool*. Došli su. Netko ih je počastio pićem. Svirala je nekakva pretpotopna lijena *jazz*-muzika i malo su plesali. Svidjelo joj se to. Kako ju je Marcus držao i kako ništa nije rekao dok mu je gazila po nogama. A onda, odjednom, došli su učitelji i počeo je tečaj plesa. Promijenili su partnere odmah na početku. Ne zna kome je bilo neugodnije: njoj koja je znala da zaudara od nepranja ili njenom novom partneru koji se pravio da je sve u redu. Pobjegla je u WC nakon druge izmjene. Oprala je ruke i umila se. Osjećala je gađenje kao da je netko tko se ne pere nju nasilu zagrlio. Ostatak večeri provela je na tamnom kraju šanka i pitala se gdje se Marcus uspio oprati toga dana, ili bolje kod koga.

Sad je već bila u vlaku za Merringdam. Pruga je preko centra vodila na jug. Pored nje su promicale oronule zgrade koje nitko nije imao razloga obnavljati, stanice na kojima se bijele cure ljube s arapskim momcima, sve je bilo napravljeno kao od nekog rabljenog kolaža. Njena odjeća i prljavština skorena na rukama, kao izrezano iz nekih tuđih ruku i odjeće. Ona, na sjedištu tog vlaka, bila je savršeno kamuflirana. Živo tkivo od kojeg je napravljen cijeli Berlin. Izvana kolaž, a ispod golo tijelo djevojke, jednako kao i mnoga gola tijela koja već stotinama godina pozdravljaju osvajače i poražene s pročelja berlinskih zgrada.

Nije sišla na stanici na kojoj je trebala. Bilo je toplo u vlaku broj 42 koji vozi ukруг oko Berlina. Stavila je ruksak u krilo, zavukla ruku u gaće pa sklopila oči i čekala da Marcus dođe dok je ženski glas s razglasa neumorno izgovarao imena berlinskih stanica.